

ме принудени да търпиме гладъ цѣли 24 часа.

Когато билиюкъ-башиятъ са вжрналъ въ Сливенъ, то пашата го попиталъ: »Кажи ми ти, какъ вие не можехте да уловите ония гяуре, когато имъ сте намѣрили и лѣгловището и хлѣбътъ.« Нѣкой си бѣше обявилъ вече на пашата, че сейменете ни сж откраднале хлѣбътъ. —»Ние не можехме да ги видиме,« рѣкалъ билиюкъ-башиятъ. —»Ако та хвана за брадата, то ща да ти направа кокалите на соль и на пепель!« извикалъ пашата и скокналъ на краки. — Какавъ си си ти билиюкъ-башия, когато не си можалъ съ цѣли 3,000 души да хванешъ нѣколко гяурина?« Послѣ тие думи билиюкъ-башиятъ си подаде оставката. Послѣ гореказанното произшествие ние слѣзохме долу близъ селата. Бойчо, новиятъ нашъ другаринъ, поиска да му дамъ двама момци, за да го заведатъ дома му. Той ми каза, че ще да заржча нѣщо си на своятъ синъ и ще да са вжрне тутакси. Вечерята момчетата са вжрнаха сами и казаха ми, че и Бойчо са е предалъ на турците. Той са срѣшналъ съ нѣколко души селѣне, които му казале, че щатъ да станатъ за него кефелъ и щатъ да го измолатъ у пашата. Когато Бойчо чулъ тие думи, то рѣкалъ на момчетата така: »Поздравете войводата и кажете му, че азъ ща да са предамъ на турците, па щото даде господъ.« Ето ти още едно чудо! Какъ е можалъ тоя уменъ и разуменъ човѣкъ да направи подобна глупость? Не зная. Подобни чудеса са случватъ у насъ твѣрде чѣсто. Когато Бойчо дошалъ въ конакътъ, то турците тутакси го направиле началникъ надъ заптиетите и ис-